

Ана Ранђић

ЗАРАСТАЊЕ

ПОСЛЕДЊИ ВОЗ

Нећу возом, макар био последњи!
У вагону је устајали ваздух,
Крај једва отвореног прозора
У срцу исписана имена.
Неписану историју казују
Распеване бандере и ветар.
Поред промичу чудесни предели,
Дворишта у којима се живи срећно
До краја живота.
А возом се стиже у Краљево,
У кућу моје тетке,
Где се у зелене собне мреже
Хватају бубе и моје маштарије.
За нас спремају (мада је не волим)
Јастук-торту, чије ми се име допада.
Загризла сам парче јастука,
Једног од многих,
Белог облака.
Још тада је писак локомотиве
Донео поздраве из далека.
Чула сам ударе точкова,
Сударе обале и црвених таласа.
На мојим је шинама запис сунца.
Зато нећу возом.
Идем пешке до мора и љубави.

УЛИЦА ИЛИ САН

Је ли онај плави ауто прегазио моју сенку?
Чини ми се да се чуо слаб јаук.

Не умам да зовем у помоћ:
„У помоћ! Упомоћ!“
Викнем са дна себе,
Али узвик урони у уличну буку,
Побегне пред псовком нервозног возача,
Врати се мени.

Онда прелиставам приручник за,
Чуј, срећан живот:
„Не дозволите да вас окупирају ситнице”,
„Реците први хвала”,
„Препознајте изузетно у обичном”.

Мислим (шта бих друго?)
Да ли ми мозак још утиче у лобању,
Да ли истиче...
Да ли истиче време?
Шта онај човек носи у торби?
Шта носи у глави?
Где је кренуо?
Где сам кренула ја?

На овој оморини град не дише,
Сударам се са својим лицем
И обома нам застаје дах.
Читала сам о таквом сусрету:
„То је љубав. Мораћу се скрити или побећи.
Уздигу се високо зидови њене тамнице...”
У грозном сну и на улици.

КРАТКОДНЕВНИЦА

Шушти из олука и на крову
Тако се мокар и бео дан
Претаче у садржај мозга
Прострем се гола на јастуке
Да спавајући осмотрим космичка збивања
Буднима то прећутим

Речи падну у несвест
Од смеха
Се пренем
Пронимим устајали ваздух
Заогрнем небо као плашт
Заљуљам заметак
У свом трбуху
Месим бео колач свакодневно
У овом снегу и времену

СИЗИФОВ ПОСАО

*Ако је овај мити шпрагичан,
То је зашћо шћћо је његов јунак свесћан.*
А. Ками

Котрљали смо грумење соли уз ово брдо,
Образа прислоњених уз сјајну и глатку лопту,
Која нам није расветлила пут.
У томе су нам прошле године,
Шаке и рамена,
Лице и коса побелели.
Док се тело осипало,
За њим је остајао бели траг,
Стаза повратка у доњи крај.
Бели нас облаци покривају...
Слани запис из наших очију
У њих испарава...
После кише дишемо.
Над брдима се раздањује.
Слани песак лакше котрљамо.

ЗАРАСТАЊЕ

Гледам у далека светла,
Границу која ме дели од сна,
Тесно је између зидова,
На танкој линији шнита Хуана Мироа,
Под звездама космоса,
Досадна је јесен,
Зарђали олуци,
Проводници кише,

Која пада на ободу слике.
Док облак ураста
У оштру ивицу рама,
Рез превлачи скрама,
Коју не додирујем,
У тишини,
За тренутак,
Празне коморе,
Боје постају призори
Од којих застаје дах...
То је тек дисање...
И ово писање је
„Сан зеленог кројача” –
Зависи од преламања светлости
И њене брзине,
Којом се смењују слике;
Ново небо без облака и ожиљка.